

сбрали българи за освещаването. Есенното небе било мъгливо, и тихъ дъждъ ръмбъл, ала никой не се боялъ отъ студъ и дъждъ. Всѣки държалъ дѣсница подъ намѣтката си и чакалъ оречения часъ.

Този часъ приближилъ. Предъ вратитѣ на храма застаналъ митрополитъ Василий. Около него били братята Петъръ и Асенъ, обградени отъ други боляри.

Митрополитътъ издигналъ високо златния кръстъ и викналъ:

— Братя! Богъ се смилъ на България! Той изпрати на свѣтлигѣ боляри Петъръ и Асенъ свое знамение. Изпрати имъ Солунския Божий войникъ свети Димитъръ, за да ги поведе срещу враговетъ на нашия народъ. Ето: съ Божие промишление е построенъ този храмъ и по Божия порчка азъ ви прогласявамъ за българки царъ свѣтлия боляринъ Петъръ.

Като мълния проехтѣлъ гласътъ на изстрадалия народъ. Като ревъ на буенъ планински потокъ се понесълъ той на вълни надъ престолния градъ Търново:

— Да живѣе Царъ Петъръ! Смъртъ на Византия! Смъртъ на гърцитѣ! . . . Самъ свети Димитъръ ни води!

Бързо се разтворили намѣткитѣ, и равитѣ дѣсници на българитѣ издигнали блестящитѣ мечове.

Гръцкиятъ управникъ и войницитѣ му изтърпнали отъ този мошеникъ; очитѣ имъ били заслѣпени отъ блѣсъка на оржието. Тѣ награбили богатствата, които били събирани толкова години отъ трудолюбивитѣ българи, и се опитали да напустнатъ неусѣтно Царевецъ, ала ги догонило народното негодувание:

— Смъртъ на Византия! Смъртъ на гръцкитѣ управници! Да живѣе царъ Петъръ, да живѣе и свѣтлиятъ боляринъ Асенъ!

Дъждътъ спрѣлъ. Облацитѣ се разкъсали. Голѣмото златно слънце се подало на синьото небе, за да се порадва на свободата и да огрѣе първия денъ отъ Второто българско царство.

Змей Горянинъ

Мина вече жетвата богата,
и хамбарътъ пълненъ е съ пшеница —
нивитѣ ни раждатъ тежко злато,
всѣко зрънце по една жълтица.

Зарзалата цѣла се жълтѣе,
сливата се вие натежала,
ябълкитѣ скоро ще узрѣятъ —
всѣка клонка едъръ плодъ е дала.